

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА „КОНІУХОВ проти УКРАЇНИ”

(Заява № 1858/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

17 січня 2006 року

Це рішення стає остаточним за обставин, зазначених у § 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі „Конюхов проти України”,

Європейський суд з прав людини (друга секція),), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

- п. Ж.-П. Коста, /J.-P. COSTA/, *Голова*,
- п. А.Б. Бака, / A.B. БАКА/,
- п. І. Кабрал Барreto /I. CABRAL BARRETO/,
- п. Р. Тюрмен / R. TÜRMEN/,
- п. В. Буткевич /V. BUTKEVYCH/,
- пані Д. Йочієне /D. JOČIENĚ/,
- п. Д. Попович /D. POPOVIĆ/, *судді*,

та пані С. Доллі /S. DOLLÉ /, *секретар секції*,
після обговорення в нарадчій кімнаті 13 грудня 2005 року,
виносить рішення, що було прийнято того ж дня :

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою, (№ 1858/03) поданою до Суду 10 січня 2002 року проти України громадянином України Олександром Васильовичем Конюховим (далі – заявник), відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

2. Уряд України (далі - Уряд) було представлено його Уповноваженим - пані В. Лутковською, Міністерство юстиції.

3. 23 листопада 2004 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію Уряду. Керуючись положеннями пункту 3 статті 29 Конвенції, він вирішив, що питання щодо прийнятності та суті справи мають розглядатися одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився у 1956 році та проживає у місті Краматорську, Україна.

A. Щодо першого провадження

5. У лютому 2002 року заявник звернувся до Краматорського міського суду з позовом проти державного підприємства „Костянтинівський металургійний завод” про стягнення

заборгованості із заробітної плати та компенсації. 18 червня 2002 суд присудив виплатити заявникові заборгованість із заробітної плати та інші виплати у сумі 4 937, 86 грн. (приблизно 815 ЄВРО) .

6. 15 серпня 2002 року заявник пред'явив до виконання до відділу державної виконавчої служби Костянтинівського міського управління юстиції виконавчий лист на виконання рішення суду від 18 червня 2002 року. У той же день державний виконавець виніс постанову про відкриття виконавчого провадження.

7. 31 жовтня 2002 року державний виконавець повідомив заявника про те, що рішення суду від 18 червня 2002 року не може бути виконано в результаті великої кількості виконавчих проваджень, відкритих проти боржника та у зв'язку з тимчасовим зупиненням процедури примусового продажу майна боржника, внаслідок введення мораторію на примусову реалізацію майна державних підприємств відповідно до Закону від 29 листопада 2001 року.

8. Рішення суду від 18 червня 2002 року залишається невиконаним.

В. Щодо другого провадження

9. 23 жовтня 2002 року суд зобов'язав Харківське виробниче об'єднання „Домнаремонт” виплатити заявнику заборгованість із заробітної плати в сумі 5 626,05 грн (приблизно 925 ЄВРО).

10. Заявник не звертався до виконавчої служби щодо виконання цього рішення. Зазначене рішення залишається невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідно до частини 1 статті 18 Закону України „Про виконавче провадження” від 21 квітня 1999 року, стягувач повинен звернутися до державної виконавчої служби з заявою про виконання рішення суду на підставі виконавчого листа, що в свою чергу є підставою для відкриття виконавчого провадження щодо рішення суду, винесеного на користь стягувача.

12. Інше відповідне законодавство зазначене в рішенні по справі „Ромашов проти України” (Заява № 67534/01, рішення , від 27 липня 2004 року, пп. 16-18).

ЩОДО ПАРВА

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

13. Заявник скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення Краматорського міського суду від 18 червня 2002 року та 23 жовтня 2002 року, винесених на його користь. Він посилається на пункт 1 статті 6 та статтю 13 Конвенції, які у відповідних частинах передбачають таке:

п. 1 статті 6

„Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов’язків цивільного характеру (...)”

Стаття 13

„Кожен, чії права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження”

14. Суд зазначає, що згадані вище вимоги стосуються тривалого виконання двох рішень суду, одне з яких було пред’явлено до виконання державній виконавчій службі, в той час як інше - не було. Таким чином, скарги щодо тривалості виконання кожного рішення будуть розглядатися окремо.

A. Скарга заявника щодо невиконання рішення від 18 червня 2002 року

15. Уряд наголошував, що заявник не вичерпав національних засобів захисту тому, що він не оскаржив дії чи бездіяльність Державної виконавчої служби до національних судів.

16. Суд нагадує, що схожі зауваження вже були відхилені ним у ряді рішень (див. згадане вище рішення у справі „Ромашов проти України”, пп. 28-33). Суд не знайшов достатньо підстав зробити інший висновок у цій справі. Відповідно, Суд відхиляє зауваження Уряду.

17. Суд доходить висновку, що цей аспект справи порушує серйозні питання фактів та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду справи по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення цієї заяви неприйнятною.

В. Скарга заявника щодо невиконання рішення від 23 жовтня 2002 року.

18. Уряд зазначав, що заявник не вичерпав національні засоби, так як він не звернувся до державної виконавчої служби з заявою або не надав виконавчий лист, виданий на виконання рішення суду від 23 жовтня 2002 року. Крім того, Уряд стверджував, що заявник не подавав заяви про включення його до реєстру кредиторів під час процедури банкрутства ХВО „Домнаремонт”.

19. Заявник не погоджується з такими твердженнями Уряду.

20. Суд звертає увагу на те, що заявник не звернувся з заявою до державної виконавчої служби для виконання рішення суду від 23 жовтня 2002 року, як це вимагає українське законодавство. Суд приймає до уваги те, що положення частини 1 статті 18 Закону України „Про виконавче провадження” (наведений у пункті 11), згідно з яким заявник має звернутися до відділу державної виконавчої служби, не є свавільним або необґрунтованим та не накладає на заявника непомірний тягар. Тому Суд погоджується з Урядом у тому, що заявник не зробив всі необхідні кроки для виконання рішення суду, таким чином він не вичерпав всі національні засоби правового захисту, які йому надає законодавство України. Таким чином, в цій частині заява повинна бути відхилена відповідно до пунктів 1, 4 статті 35 Конвенції.

II. ЩОДО СУТІ

21. Суд досліджує обставини щодо суті скарги заявника про тривалість невиконання рішення Краматорського міського суду від 18 червня 2002 року.

22. У своїх зауваженнях Уряд наголошує на тому, що порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції не було (дивись згадану вище справу „*Ромашов проти України*”, пп. 28-33 та п. 37).

23. Заявник не погоджується.

24. Суд зазначає, що рішення Краматорського міського суду від 18 червня 2002 року залишається невиконаним приблизно три роки та п'ять місяців.

25. Суд нагадує, що він вже визнавав порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції у справах по суті схожих з цією (дивись „*Сокур проти України*”, № 29430/02, пп. 36-37, від 26 квітня 2005 року та „*Войтенко проти України*”, № 18966/02, пп. 46-48, від 29 червня 2004 року).

26. Дослідивши всі обставини справи, надані Суду, він дійшов висновку, що Уряд не привів жодних фактів та переконливих аргументів, відповідно до яких Суд міг би дійти іншого висновку в цій

справі. Таким чином, мало місце порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

27. Стаття 41 Конвенції передбачає:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє законодавство відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію”.

A. Шкода

28. Заявник вимагає 4 937, 86 грн. (приблизно 815 ЄВРО) та 5 626,05 грн. (приблизно 925 ЄВРО), присуджених рішеннями Краматорського міського суду від 18 червня 2002 року та 23 жовтня 2002 року. Заявник не заявив вимоги щодо певної матеріальної та моральної шкоди внаслідок тривалого виконання рішення суду. Проте, він, не визнавши суми своїх вимог, залишив це питання на розсуд Суду.

29. Уряд стверджував, що вимоги заявника не були обґрунтовані та залишив розгляд цього питання на розсуд Суду.

30. Оскільки, заявник вимагав виплатити кошти, присуджені йому рішеннями суду, Суд, з огляду на висновки зроблені вище, вважає, що Уряд має виплатити заявнику заборгованість за рішенням суду від 18 червня 2002 року, в якості відшкодування матеріальної шкоди. Що стосується вимог заявника щодо компенсації моральної шкоди, Суд, керуючись принципом справедливості, як це вимагає стаття 41 Конвенції, присуджує заявнику 1 640 ЄВРО.

B. Судові витрати

31. Заявник не подав жодної вимоги з цього приводу. Тому Суд нічого не присуджує.

C. Пеня

32. Суд вважає, що пеня, яка нараховуватиметься у разі несвоєчасної сплати, дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО:

1. *Оголошує* скаргу заявника за пунктом 1 статтею 6 та статтею 13 Конвенції в частині тривалого виконання рішення Краматорського міського суду від 18 червня 2002 року прийнятною, а в іншій частині неприйнятними;
2. *Встановлює*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Встановлює*, що мало місце порушення статті 13 Конвенції;
4. *Встановлює*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплати заявнику заборгованість за рішенням Краматорського міського суду від 18 червня 2002 року, а також 1 640 ЄВРО (одну тисячу шістсот сорок ЄВРО), в якості компенсації моральної шкоди, крім того, ці суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на дату сплати, враховуючи будь-який податок, що може бути стягнутий з заявника;
 - (б) після сплину вищезазначених трьох місяців і до остаточного розрахунку на названі суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, плюс три відсоткові пункти;
5. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливою сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 17 січня 2006 року відповідно правила 77 пунктів 2 і 3 Регламенту Суду.

[ПІДПИС]

С. Долле

Секретар

[ПІДПИС]

Дж.-П. Коста

Голова